

ΞΕΝΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

TOY EMILE BERGERAT

ΠΩΣ Ο ΖΕΡΜΠΟΥΛΕ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

ΤΗΝ Ξεφαιναν τα φειδια την κυρά-Ζερμπουλέ, μόλις αντίκρισε το πρωί τον άνδρα της να φεύγει για τη δουλειά του, ντυμένος με πολιτικά. Δεν πρόλαβε να του μιλήσει όμως, γιατί όταν το παρατήρησε, εκείνος βρισκόταν πια στο δρόμο.

Το μεσημέρι, ο κύριος Ζερμπουλέ γύρισε στο σπίτι, περιφρανος, και μαζί θλιμμένος. Περιφρανος, γιατί έβασούσε τα στιγμή εκείνη τα ύψιστα δικαιοφάρια του—ήταν άπεργος κι αυτός, όπως κι όλοι οι συνάδελφοί του θρωγοί Τραπεζίων—και μαζί θλιμμένος, γιατί ήταν οικογενειάρχης...

Η γυναίκα του δεν του μίλησε στην αρχή. Ύστερα όμως τον ρώτησε :

— Έφαινε φρούτο σήμερα ;...

— Όχι, γυναίκα... άποζηθήκε ο Ζερμπουλέ. Φαίσιος, ξερικός, ή Τραπεζίον, κι είμαι χωρίς δουλειά από χτες... Δεν είδες πόσο σκεφτικός είμαι ;... Δεν πρόσεξες ποτέ δεν έβαλα σήμερα τη φανταστική λιθούρα της δουλειάς μου ;...

Δεν τόλμησε να της μιλήσει για την άπεργία. Ήθεσε τόσο πένθιμα άντηρούσε στ' αυτή τον άλοκό του νοικοκυράδον ή τραγική αυτή λέξις—ή γενιάτη δάκρυα κυριά κι τραγούδις πείνας ισοτιζέ—και δεν κρατούσε ή ψυχή του να κυρήνη την καλή του γυναίκουλά...

— Πάει καλά ;... μοιραϊόσε εκείνη. Δεν γάθησαν ή Τραπεζίες στο Παρίσι, ούτε κι ή έταιριές... Κάποιον θα οικονομηθής άμα τρέξεις δυό-τρεις μέρες... Ένω ή καταραμένης πείνας άπεργίος κρατάνε ένα μήνα, συχνά και περισσότερο, και τον ζατατούν ζανέναν πτομα άι τον ένευρισμό κι άι την άπενταρία...

Έσχευαν κι οι δυό τους το κεφάλι, και κάησαν στο τραπέζι δίχως ν' αλλάζουν άλλη κουβέντα. Η κυρά-Ζερμπουλέ σερβίρισε τον άνδρα της, βότερα τα δυό παιδάκια τους, και κράτησε για τον έαυτό της το μικρότερο μερίδιο άι το φτωχικό φαγητό τους...

Σε λίγο άποφαιναν. Ο πατέρας άρχισε να παίζει και ν' άστειεύεται με τα δυό άγοράκια του—μα ποή ή θρεξι και το κέφι των παιχιδιών τους, κάθε Κριαζή!—κι ή μητέρα κοιβάλησε τα λερωμένα παιδάκια στην κουζίνα. Έφαιξε ένα κομματι ψωμί—μικρότερο τη φορά αυτή άπ' τις άλλες—στον πενταίο, μα διακριτικά βορβο σάνιο, κι βότερα, σκουίζοντας ένα δάκρυ κρυφό, κλείστηκε μόνη της να πλύνη τα πιάτα...

Κι ή ημέρα, ή πρώτη αυτή μέρα, κούλησε θλιβερή στο βάθος, και όλο ποή ή επάγνεια της ήταν γενιάτη από προσποητό γέλιο κι από ψευτικό κέφι...

Την επομένη το πρωί ο κύριος Ζερμπουλέ φώρεσε τη στολή του, διήθεν πως πάει να ψάξει για δουλειά. Η άνισπητη γυναίκα τον τον συνάδενε ως την έξοπορτα, του ευχήθηκε διακριμένω καλή επετυχία κι ύστερα μίλησε μέσα με λιγωδία άσυγκράτητους...

Ο φτωχός Ζερμπουλέ τράβηξε τότε βιαστικά για τα γραφεία του σωματείου. Έμαθε με άγνοια εκεί, ότι ή άπεργία θα κρατούσε ίσως περισσότερο από μήνα — ήταν άμα τάπειται βλέπετε οι έργοδότες ! — κι άφο έισπράξε δυό τάλληρα φοιμαρία, ποή παραζούρησε για ενίσχυση το Έργατικό Κέντρο σε κάθε άπεργό τρεις φορές την έβδομάδα, όσο θα κρατούσε ή άπεργία, έφυγε με κλονισμένα γόνατα, λές κι ήταν μεθαιμένος...

Περιπλανήθηκε άσκοπα ως το μεσημέρι, και ψωνίζοντας δυό καρβέλια ψωμί και λιγοστές έλιές, τράβηξε για το σπίτι του άφανισμένος. Το μεσημέρι δολέληρο το πέραςο σ' ένα παγκάκι του πάρκου Μονσο, κι όταν γύρισε το βράδυ, επανέλαβε στη γυναίκα του, με σφιγμένη καρδιά και κρυφή τρυφή, τις μεσημεριανές ψευτιές του για τα διήθεν δραστήρια τρεξίματά του στον έναν και στον άλλον για να βρη καινούργια θέσι...

Η τραγική αυτή κομωδία κράτησε καμιά έβδομάδα. Το ψωμάκι λιγότετε δυο περιούσε ο καιρός, και τα παιδιά σιγομαράθησαν άπ' την κακοτέρας, κι άπ' τη στεγνή βομβαίαρά των γονιόν τους. Η άμοιρη κυρά-Ζερμπουλέ αλάφρινε άρκιές δκάδες κι άρχισε να δείχνη τη κόκαλα των γοφών της, ενώ ο δικταχισμένος σκύλος έφαινε παντού φλογρός ματιές άνεπαφραστής πείνας...

... και...

Κι έξαφνα μιά μέρα, ή κομωδία της ζωής φούντωσε αναπάντεχα. Έπαιξε κι έξαφάνισε στο κορμάκι της τη στεγνή τραγωδία, και σκόρπισε ξανά στην άμοιρη εκείνη οικογένεια το παλιό της γέλιο και την παλιά χαρούμενη ξεννοασία της...

Τι σινέβη, δηλαδή ;...

Απλούστατα το έβηξ : Ένα πρωί ο κύριος Ζερμπουλέ, πηγαίνοντας στο σωματείο να εισπράξει την έκτη παιά ή έβδομη ενίσχυση του Κέντρου, άκουσε με τρομο πως χυμάτα δεν ύπρησαν για κείνη την ημέρα, κι ότι μόνο κατά τα μέσα της άλλης έβδομάδος θα τους ξαναμοσούρασαν...

Μη μπορώντας να κλάψη, δάγκωσε με σπαραγμό τα άταχτα μουστάκια του κι άπομαζούρηκε χαμφοριασμένος. Να γυρίση στο σπίτι ; Έπρεπε να τους πάη και ψωμί, μα ή τρέση του ήταν άδεια από προχτές !...

Αδιαφορώντας για τη βροχή και για το πουστέρτο κρύο ο δύστηνος οικογενειάρχης, άρχισε να περπατά άσκοπα με μυαλό θολωμένο και με βορβοειμένα μάτια. Η σέψη του σταμάτησε δολότερα από μονάχα τα πόδια του γλιστρούσαν μηχανικά στη μοσχοειμένη ασφάλτο...

Σε μιá στιγμή, θέλοντας να διαβή άπ' το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, έπιλέξε στη μέση του δρόμου με μιá μεγαλοπρεπή κηδεία. Μπερδεμμένος άδεια στο πλήθος των συγγενών και φίλων, παρακολούθησε κι αυτός μοιραία την πολιτελή νεκροφόρα κι έφτασε σε λίγο—άφηρημένος μα και με άξιολύπητη εμφάνισι άπ' τις δικές του θλιβερές έννοιες—στο νεκροταφείο Πέτρο Λασαζ...

Μέσα στον γενικό θόηνο που επαικολούθησε μετά τον ένταφιασμό του μακαριτή—ήταν ένας άλληρος γεροδύρος έξαπομαρηνιόχος—ο κύριος Ζερμπουλέ διαζούρηκε, άμεισος κιάλας, άπ' τον ειλκρινή του σπαραγμό και τα άφθονα δάκρυά του. Η λιπημένη ψυχή του, νεκροφαινή άπ' τα ξεφωνητά κι άπ' τοις λιγωδίο δυό πλάιόν του ζωντανό βουτηγμένον στο πένθος, έβγαζε κι εκείνη άφθονα τη δική της θλίψη κι άπελπισία...

Σε λίγο όλοι έφυγαν. Μα ο κύριος Ζερμπουλέ, άνίδεος για το περιβάλλον, στεζόταν άκίνητη μηχανικά μπρος στον φρεσκοζολειωμένο τάφο του άγνοιστου μακαριτή, έξακολούθητας να κλάψη.

Σε μιá στιγμή, λιγα βήματα πύ πέρα, ξετροβάλλαν άξαιμα οι δυό εκείνοι κούροι με το πένθος. Έφαιξαν μιá άνήσυχη ματιά στον σφιχτό άζυχο και διακριμένω Ζερμπουλέ, κι ο ένας τους έλεπε στον άλλον σιγαλά :

— Νάτος ;... Άζόμα κεί βοίσκειται ;... Άζόμα κλάει ;... Τόν ξαναχάιξε δη, άλλοτε ;

— Όχι ;... άποζηθήκε ο δεύτερος. Μά σίγουρα θα γνώριξε τον μακαριτή θείο μας ;... Δεν είδες με τι θλίψη θηγούσε ;... Και πόσο άπομαζούρητος τώρα φάνεται ;... Και ;... και ;... πως τοψ μοιάζει τοψ μακαριτή !...

Τότε ο πρώτος άνατήθησε σαν να τον δάγκωσε φειδί. Και μοιραϊόσε :

— Το πρόσεξες λοιπόν κι εσύ ;... Κι ένώ το παρατήρησα άπ' την πρώτη στιγμή ;... Και το χερότερο άπ' όλα είνε, ότι το πρόσεξαν κι άλλοι !...

— Τι λές ;... Καθήμασε τότε !...

— Πάει ή κληρονομιά !...

— Κα βέβαια, αυτό θα γίνει... Άρκει κάποιος να βρεθίη να τοψ σφουρήσι στο αυτί, πως με τον τελικό τοψ νέμο περσι πατερότητας, άφ' κεί κάθε νόθος ν' άποδείξη τον πατέρα του, για να αναγνωρισθί άπ' το νόμο γνήσιος γιός και κληρονόμος του... Έτσι τουλάχιστον μοιραϊόριξε κάποιος πλάι μου σε έναν άλλον, έφαιστώντας συγχρόνως την προσοχή του στην καταληκτική όμοιότητα του κρημαντά αιώτου με τον μακαριτή τον θείο μας !...

Έπικολούθησε λιγώτερη χαμηλόφωνη σίνεψη μεταξύ των άνηψιών, κι ύστερα παρουσιάστηκαν με λιπημένο ύφος στον άνίδεο κύριο Ζερμπουλέ. Τον συλλετήθησαν στην άογή, θέλοντας να φαιφώνουν στην αλήθεια, μα βλέποντας το ήλιό του ύφος του και την όλοφάνεγη άτελεια του, άνησιγήσαν περισσότερο...

Κι ο ένας τους, άπομαϊόοντας

Παρουσιάστηκαν με λιπημένο ύφος στον άνίδεο Ζερμπουλέ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

ΤΙ έπερασε ή μόδα τής ισχνότητας για τις γυναίκες, είνε πειά γνωστόν. Η λίγες λιγνές και χωρίς καμπύλες, σαν σανίδες, γυναικες, δέν έχουν πειά πέρασι. Τήν καταδικαστική απόφασι κατά τής ισχνότητας τήν αλλαγέλλει ένας άπ' τούς πιο γνωστούς σκηνοθέτες τού Χόλλυγουντ, ό Κάρολ Λαϊνλε...

—Τώρα πειά, λέγει, θέλομε να διατηρούν ή γυναίκες τις γραμμές τής ομορφιάς τους. Στους άνδρες δέν άρέσουν πειά ή «σανίδες». Πρέκει λοιπόν να δώσομε στον κόσμο γυναίκες όμορφες με σώρα και όστά, προπάντων με σώρα, κι' όχι καριζατού-ρες...

Έτσι έγινε σασσι, ανατροπή αξιών στο Χόλλυγουντ. Και ή βεντέτα με τό περισσότερες σέξ - άπλή, ή Κλάρα Μπλου, θά έλευθερωθή πειά άπό τήν αυστηρή διατα, στήν όποία ίπεβάλλετο για να διατηρηθή λιγνή. Το ίδιο θά συμβή και με τήν μικρή Κάριλάν, που άνέλεγε με συμβόλαιον...να γάση δέκα κιλά άπ' τό βάρος τής, για να διατηρησθή τή θέσι τής στην Έταιρεία του έργάστια. Τρεις νέες έπίσης καλλιτέχνιδες, που προσελήθησαν τελευταίως στο Χόλλυγουντ, ή Μάρτζαρρετ Σούλαβαν, ή Μάικελ Μάρντεν κι' ή Γιοίνε Κνάιτ, είνε κι' ή τρεις σκηνοποιούλες :

Οι κίβλια του Χόλλυγουντ άποδίδουν τήν έγκατάλειψη τής μόδας τής ισχνότητας στην έπιτυχία τής Μαίη Γουέστ, ή όποια, χωρίς να χαλάση καθόλου τις γυναικείες καμπύλες τής, άρεσε φοβερύ στην Άμερική με τό φίλα «Η Λαίδη Λούδ», στο όποιο έμφανίστηκε παχύτερη άπ' ό τι ήταν πριν.

Αναγγέλλεται ότι ό άλλοτε Γάλλος πρωτονομάχος του κόσμου Γεώργιος Καρπαντιέ, τον όποιον ενίκησε στα 1921, ό Ντέμον, θά παίζη πάλιν στον κινηματογράφο, σ' ένα έργο που έγραφή έπίτηδες γι' αυτόν.

Νέος άσθη άνατέλλει στον ούρανο του Χόλλυγουντ, ή Γούτιν Γουίτζ. Ός προχτές ήταν άπλή χορεύτρια σ' ένα μπαλέτο. Ήδη όμως τής άνέθεσαν μικρούς ρόλους και προβλέπεται ότι τό ερχόμενο έτος θά είνε μιá άπ' τις πιο περιζήτητες πρωταγωνίστριες. Η Γούτιν είνε ξανθή, ψηλή, όμοια και χαριτωμένη.

Ένας Άμερικανός γιατρός, ό δόκτωρ Μπίσον, έτοιμάζει μιá αναζώνωσι στην Έιατρική Άκαδημία, για να έπιστηρίξη

άνοιχτό παιχνίδι, χτύπησε μέσα στα όλα κι' είνε στον Ζερμπούλε :

—Δίχσο έχεις να τον πονάς έτοι... Πα-δί του είσαι κι' ή ψυχή σου στο θάνατό του σπαράχτης... Μά είμαστε πλούσιοι κι' έμεις και θά σέ λισαζώομε στα δικαστήρια, ζητώντας με μέσα και κατεργαριές να σου πάρουμε τήν κληρον.μά !... Έγώγραφε ένα χαρτί, λοιπόν, πως παραίτησσι άπ' αυτή, κι' άμέσως σου μετρούμε τισκόσιες χιλιάδες φράγκα !...

Τάχως ό ζω - Ζερμπούλε και βουβάθηκε άπ' τήν κατάκληξι του, σαν άκουσε τό λόγια αυτά. Έσπασε τό κεφάλι σιλόλοισιμένο, προστάθοντας να μη στο νόμια τους, μη ό δεύτερος άνηψιός, να άκούνας για διαταγή αυτή τήν άμνηστία του, ξεφώνισε με λαχτάρα :

—Έλα... Έλα... Άς συμβιβαστούμε καλύτερα... Σοφ δίνουμε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα άμέσως... Έπρός ! Πάμε στο συμβολαιογράφο να ύπογράψης τήν παραίτησί σου άπό τήν κληρονομιά, κι' άμέσως έκει θά στα μετρούομε... Έλα, κι' αυτό είνε τό άληθινό συμφέρον σου !...

Έβαλαν στη μέση τον ένκαμπο θυρωρό, τραβώντας τον ό καθένας άπ' τό κρότισο. Ζαλιωμένος έκείνος, βοιθός άπ' τό ξαγκιό, μισοκαταλαβάνοντας πειά περι-θίον πρόκειται, μα και γρημενίος άπ' τον ξαγκιό του πλοΐτο — θά ξαναπατάνε ή λισσαρχή γυναικούλά του, θά καλότροφαν τα παιδιά του και θά χόρτανε πειά ψωμά ό μισοφύγιος άπ' τήν πεινα σιούλιος ! — τούς άκολούθησε μηχανικά στο πρώτο συμβολαιογραφείο...

Κι' όταν βγήκε άπό κειμέσα σέ λιγάκι, πεντακόσια κολλαριστά χιλ.όφραγκα άνέμειζαν στα τρεμάμενα δάχτυλά του !...

ότι όχι μόνο πρέπει να εξετάζονται ιατρικώς όσοι θέλουν να γίνουν ήθοποιοί του κινηματογράφου, για να εξασφαλισθώ άν γάνουν γι' αυτό τό έπάγγελμα, αλλά και ότι πολλά καλλιτεχνικά έλλαιτώματα των ήθοποιών όφείλονται εις διαφόρους παθήσεις των οργάνων του σώματος των, ή όποιες θεραπεύονται. Μεταξύ άλλων ό δόκτωρ Μπίσον ισχυρίζεται πως θεραπεύει και τό τραύ, που λαβαίνουν οι άρχομοι ιδίως, αλλά και πολλοί παλιφοί ήθοποιοί μπροστά στο κοινόν.

Μεταξύ των άστέρων του Χόλλυγουντ έπεζήτησε τώρα ή μόδα να διατηρούν διάφορα ζώα. Όχι σκυλιά και γάτες μοναχά, μα και άλλα διάφορα, εκ των όποιων πολλά άγρια.

Η Ντολορέ ντε Ρίο έχει, σαν τήν Έσπεράνδα τής «Παναγίας των Παρισίων», μιá όσπηρ κατσίκια, που τήν φωνάζει «Κάριζα». Η «Κάριζα» ξερε κι' τήν ώρα που τελειώνει ή χορία τής τή δουλειά τής στο στούντιο και μιλάς βροδιάση χαλάει τον κόσμο στο σπίτι, όσπου να τή λάσουν. Τότε πηγαίνει στην πόρτα του στούντιο και περιμένει τήν χορία τής να βγή έξω.

Ο Μισέλ Σιμόν έπίσης έχει έναν μεγάλο πίθηκο, με τον όποιον και...χορευτιάζει στο δρόμο. Ο πίθηκος αυτός είνε άρκετά έξυπνος και καταλαβαίνει τί του λέει ό κίβλιός του και πολλές φορές του άπαντάει με γροιλιομούς.

Η Ντάιελ Ντιορέ πάλιν τρέφει μιá μικρούλα μαιμού, τή «Χελίτα», που...καλοναυταθεμαίνει. Τρσίει με ψηρούν, φίλάει τό χέρι των κοριών με χάρι τρυφερούς ίπποτη και κάνει χίλια δροσ παιχνίδια.

Ο Κλάιντ Μπήττι, ό άνέως με τό άτσάλεια μάτια, γυρίζει στο δρόμο άκοινοδοιούμενος άπό ένα κοινέλι. Ένα άσπρο σκυλί κι' έναν μικρό γάτο. Στο Χόλλυγουντ τον λένε γι' αυτό :

—Ο Κλάιντ με τους «Τρεις Σωματοφύλακούς» του !

Η όμοια Ουγκιέ Ντινγκό άρκεϊται σ' ένα όμοιο σκυλί.

Ο Μάξ Ντάντζερ τρέφει σέ μιá μεγάλη γαλίνη πουζάλα όμοιάτιστα Κινέζικα φαγάκια, εκ των όποιων τό ένα γυροίζει τή φωνή του.

—Κοιμώομε ! Φωνάζει ό Ντάντζερ, κι' άμέσως τό αγάλτημένο του φαγάκι χωρίζει άπό τ' άλλα, άνεβαίνει στην έπιφάνεια, βγάζει για λίγο τό κεφάλι του έξω άπ' τό νερό και μετά βουτάει πάλι.

Ο Τζιμ Τζέφελντ διατηρούσε άρκετους ψύλλους γυναικισιένους, αλλά τούς έπούθησε, λόγω...τής κρισιώς.

Τή μεγαλύτερη όμως έντασσι στο Χόλλυγουντ κάνει ή Μάρθα Μουσσίν, ή όποια έχει ένα κροκοδειλάκι, που τής χάρισε κάποιος φίλος τής. Το κροκοδειλάκι αυτό είνε μικρό, έχει μήκος μιλάς 25 εκατοστά του μέτρου και σκούζει άρκετώς σαν μικρό παιδί. Κι' επειδή ό κροκοδειλό μεγαλώνουν πολύ άργά, πρέπει να περάσουν 50 χρόνια, όσπου τό κροκοδειλάκι τής Μουσσίν να φτάση στο μέσο του κανονικού του μεγέθους.

Έτσι, όσπου να γίνη Ικανός ό κροκοδειλάκος αυτός να φή τήν χορία του, αυτή θά έχη πεθάνει πειά ή...δέν θά τρώγεται πλέον !...

Οι Χιτλεριστάι τής Γερμανίας έφάνησαν έναντιον του Τσαρλι Τσαπλιν, κατόπι του γραφέντος ότι ό Σαρλό έτέταξε τό μιστάκι του, γιατί έμοιαζε σαν τού Χιτλερ. Γράφουν λοιπόν για τον Τσαπλιν πως είνε «παιδοφροβικός», τον λένε άνθρωπο του Γκέττο του Λονδίνου και «σκιλλιάκι που γυροίζει τό φεγγάρι». Κατόπι αυτού, τό «γραφέιο προλαγάνδας» του Τσαπλιν άναγκάζεται να διαφευθή τον ισχυρισμό των Γερμανών πως ό Σαρλό είνε Έβραϊός. Ένας άλλος άντιπροδωσωπος του Τσαπλιν στο Παρισι άνεκονίσσε πως «δέν πιστεύει να άληφείη και ή έθδικη ότι ό Σαρλό ξεύρισε τό μιστάκι του και νομίζει μάλλον πως αυτό έγράφη έπίτηδες για να γίνη θόρυβος, άπό κάποιον άδέξιο διαφημιστή του Τσαρλι Τσαπλιν».

Ένας γνωστός πως ό Γουίλλιαμ Πόγονεϊ και ή Κάρολ Λόλμαντ έχοριεσαν. Άλλά ούλες ξεδεδθή τό διαζύγιό τους, άγκαζαριόσαν άπό μιá κινηματογραφική έπιχειρησι να παίζουν μαζί σε...πέντε φίλι. Όσπου να τελειώση λοιπόν τό γύρισμα των πέντε ταινιών, έχον άρκετό καιρό να τά ξαναφτιαζούν, να ξαναπαντρευθών και...να ξαναχοριόσουν !...

Ο περίφημος ήθοποιός του κινηματογράφου Έμιλ Γιάννιγκς